

слѣ бѣше освобождено. Най-напрѣдъ локомотивътъ, слѣдъ това батозата, бѣха изкарани на отсрѣщната страна на дола. Отъ тукъ нататкъ мѣстото бѣше равно и пѣтътъ — хубавъ. Прѣди да влѣзатъ въ село, спрѣха и дадоха почивка на добитѣка. Народътъ отново се струпа около машинитѣ. Нейко пакъ влѣзе въ ролята си.

— Назадъ! — викаше той и размахваше една шибалка — назадъ! Стига сте я гледали. Ще ви омръзне, не бойте се!

Нейко искаше да намекне за усилената работа, която чакаше всички по вършитба. Той говорѣше нагледъ незаинтересувано и равнодушно, но лесно можеше да се познае, че самъ се радва твърдѣ много, затова бѣше и тѣй неотстъпчивъ и прѣсторено строгъ. Той обикаляше около машинитѣ и размахваше шибалката си.

— Нека гледатъ, нека гледатъ! — обади се нѣкой снизходително и важно. — Очитѣ да гледатъ, но рѣцѣтъ да не пипатъ, че ги прѣчупвамъ!

Това бѣше Вълчанъ. Да се каже, че въ тая минута той приличаше на всевластенъ и побѣдоносенъ царь, би било малко. Тѣй гордъ, тѣй самодоволенъ и наперенъ, стариятъ чорбаджия рѣдко е бивалъ. Неговитѣ думи се сбжднаха, той удържа обѣщанието си и, както самъ се изказваше, бѣше купилъ и една вършачка на селото. Признателностъ той не търсѣше още — тя тѣй много личеше въ всичката тая радостъ и изненада на люляковчани. Стариятъ чорбаджия бѣше доволенъ. По антерия, прѣхвърлилъ прѣзъ рамо салтамарката си, на която не липсваха и сега лисичитѣ кожи, той се разхождаше на-самъ-нататкъ, усмихнатъ, тържествуващъ. Както всѣкога, най-голѣмъ пай въ работата имаше пакъ той: негови биволи бѣха впрегнати въ дѣното на всѣки чивгаръ, синоветѣ и слугитѣ му бѣха тука и помагаха. Нѣмаше разлика между неговата и селската работа, той имаше еднаква властъ надъ всички. И Вълчанъ даваше